

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

XI. Qvomodo Fratres S. Emmerammi pietate deuicit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

ipse Princeps intelligens, propriæ despectionis oblitus, ea coram militibus attollebat. Nolite, ait, tangere Fratres istos, & in eis nolite vllatenus malignari; noui enim cuius Abbas eorum dignitatis sit coram Deo, noui cuius sit sanctitatis, qui & si mihi non detulit Zelo iustitiæ, plurimum tamen eius confido me sanctis orationibus adiuuandum. Nimirum prudens Augustus prudenter aduerterat, honorem Imperialem sibi non timoris alicuius fastu à sancto viro fuisse negatum, sed magis in eo humilitatem obedientiæ mirabatur, qua maluit Apostolico subditus inueniri præcepto, quàm cæsareum adulâdo venari fauorem. Deniq; vt appareat, quoniam non ex typho superbiæ, sed ex zelo iustitiæ Principem Romanorum Monasterij septis exclusit, nunc qua humilitate & beneuolentia inferiores multo personas non solum exceperit, sed insuper inuitauit, sibi licet & suis aduersantes, duximus adneftendum, vt aduerratur, quod altissimum mundi caput quod honorâdi etiam Monasterij venit, intuitu non despectos, qui se suosque insuper molestare consueuerant, ad refectiois solatium inuitauit submissus & supplex quod in his quæ subijcimus apparebit.

QUOMODO FRATRES

S. Emmerammi pietate deuicit.

XI.

TENIM Fratres sancti Emmerammi nos aliquâdiu in principio crebris inimicitijs & insidijs fatigabant, impedimenta profectui nostro quæ poterant obtendentes. Cumq; de die in diem eorum contra nos odium ingrauesceret, ad hoc vsq; deuenit

uenit, vt per operarios suos ante portas clauſtri facto foſſato, exitus noſtros anguſtiores facere molirentur; & cum nullo eis in talibus obſiſtente, huic operi diligenter inſtarent, venerabilis **ERMENOLDVS** vt labores eorum videret, egrediebatur foras, inſtante iam hora refectionis pacifice illos atq; benigne ſalutans, & cum laſſos fatigatosque videret, tam internæ mentis eorum labori, quam corporis externo ſudori compaciens, ad prandendum eos obnixius inuitauit, inductoſq; reſecit hilariter & benigne, tantam illis impendens humanitatem, vt magis ex charitatis ſaginarentur affectu, quam in epulis quæ dabantur. Vnde factum eſt vt dimiſſi ſecum mutuo loquerentur, tam Fratrum qui eos miſerant deteſtantes inuidiam & rancorem, quam viri Dei ſuorumq; benignitatem & manſuetudinem, admirantes. Quid, quæſo, qui hæc lectituri eſtis, quid vobis videtur de iſto? cuius filius ſit? Nonne illius cuius vnigenitus in ſubſtantia noſtræ mortalitatis apparuit, Fratresq; quos dignatus eſt adoptare per gratiam, ſpiritu eius adoptionis inſuſo, in quo clamarent, Abba Rom. 8. Pater, inſtruxit, dicens, Diligite inimicos veſtros & benefacite hiſ qui vos odiunt. Et quid ex hoc conſequenter adiungens, Vt ſitis, inquit, filij Patris veſtri cœleſtis, qui ſolem ſuum facit oriri ſuper bonos & malos, & pluit lupus iuſtos & iniuſtos. Nec inefficax fuit opus hic claritatis aut ſterile, ſed in iſtis quibus impendebatur, ſicut ſemen cadens in terram bonam, fructum peperit ſalutarem. Nam conſilio inuito, regerentes in locum ſuum terram quam egeſſerant, abierunt, nihil incommodi nobis vltius ingerentes. Sic igitur, ſic ſecundum Pauli doctrinam vir Dei vinci volens à malo, vicit in bono malum, inimicum cibans & potans, & per hoc ſuper caput eius car- Rom. 12. bones congerens charitatis. Certe videmus hic virum Dei

Reg. 6.

non imparem Heliseo, qui Syros ad se capiendum hostiliter venientes Samariam introductos, amice, ne necarentur eripiens, cibo insuper refectos ac potu, ipsos domino suo remisit. Idem finis secutus est vtrobiq; Nam illi terram Israel vltro non addiderunt intrare, & isti molestare deinceps nos cessarunt; nisi quod Syros stupor timorque cohibuit; istos vero deuicit benignitas charitatis. Diximus qua constantia & virtute mundi spreuit dignitates oblatas, qua illa tas iniurias patientia tulerit aut deuicerit mansuetudine; superest, vt qua indigentibus proximis liberalitate collata sibi à Deo cum communicauerit, quamq; in his contra deficienti timorem in domino confidentiam semper habuerit, ostendamus.

DE MISERICORDIA Beati Erminoldi erga pau- peres.

XII.

VRAM quidem sollicitam ac prouisionem receptionemq; peregrinorum ac pauperum, inter virtutes cæteras, quibus claruit homo Dei, quasi spiritus sui sponsam elegerat specialem, propter quod & in exercitij eius solebat amplexibus singulariter delectari, adeo quod egeni & pauperes ipso iam vsu in necessitatibus suis cum omni ad eum securitate, tanquam ad debitorem quandam accedere præsumebant, & quibus egebant, tanquam à quodam œconomo suo fiducialiter postulare. Nouerat etenim, quod exemplo Apostoli, cum esset liber ex omnibus, omnium seruum se fecerat indigorum. Deus igitur famulum suum tentare cõstituens, imo miserationis inolitæ sibi virtutem omnibus decla-